

MAALI- VIIVALLA

MIKA KERÄNEN

WSOY

MAALI- VIIVALLA

MIKA KERÄNEN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

© Mika Keränen ja WSOY 2014

ISBN 978-951-0-40421-8

PAINETTU EU:SSA

ENNEN PELIÄ

Olin vain kakkosmaalivahti, mutta sydämeni hakasi silti kuin rumpu miettiessäni illan peliä. Vastassamme oli Inter Mariehamn. Vatsassani kihelmöi jännityksestä kuten jokainen kerta, vaikka olinkin seurannut joukkueemme otteita tähän mennessä vaihtopenkiltä.

Jos taivas pysyisi pilvettömänä, laskeva aurinko paistaisi pelissä toista maalivahtia suoraan silmiin. Voisiko tänään olla päiväni? Ykkösveskarimme oli aloittanut kauden loistavasti, mutta silti Hese hehkutti viime harjoitusten aikana, että meillä oli Veikkausliigan kaksi parasta maalivahtia. Oliko se enne? Jonkinlainen toivonkipinä ainakin. Vaikka edustusjoukkueeseen kuuluminen oli jo sinänsä upea juttu, inhosin vaihtopenkillä päivystämistä yli kaiken.

Joukkueen kannalta oli käytännössä aivan sama, kumpi meistä torjuisi tänään, sillä illan vastustaja Maarianhaminasta oli selvästi altavastaja. Huhtikuussa alkanutta kautta oli pelattu kuusi kierrosta ja olin nähnyt kaksi Interin surkeaa esitystä. Meitä vastaan Interin kapealla pelaajamateriaalilla ei pitäisi olla saumoja.

Yritin olla ajattelematta avauskokoontumista. Keskeytin uuteen harrastukseeni – autolla kruisailuun. Ruuhkajono nytkähti taas eteenpäin. Joku Nissan tööttäsi takanani, olin ehkä liian hidas lähtemään valoista kuskin mielestä. Aivan sama. En antanut Nissanin häiritä itseäni. Nostin kevyesti kytkintä ja painoin kaasupoljinta rauhallisesti. Avo-Golfini rullasi tyytyväisenä seuraaviin valoisiin. Vaihdoin ajoissa kolmoselta vapaalle ja jätin valoissa seisovaan taksiin oikeaoppisen hajuraon, näin pysähdyksissä tuulilasista edessä olevan auton takarengaat.

Olin päättänyt ajaa Vantaan keskuskentälle pitkän kaavan mukaan. Nautin yksin ajamisesta. Tunsin bensan katkun nenässäni ja mietin, voiko sen haju aiheuttaa riippuvuutta. Rakastin auton tuomaa vapauden tunnetta ja oman musiikin kuunte-

lemista ajaessa. Cabrio tuntui aurinkoisena kevät-päivänä lähes yhtä hyvältä kuin paikka edustusjoukkueessa. Vaikka Golfilla oli ikää yli 20 vuotta, olin haltioissani, että äiti oli pantannut autoa minua varten. Äidillä oli ollut minulle vain yksi ehto. Hän sanoi, että saan Golfin kesäautoksi kunhan lukion keskiarvo ei laske alle 8,5:een päättötodistuksessa. Huonommalla keskiarvolla auto menisi kesäkuussa myyntiin. Yritin tingata keskiarvoa edes 8,3:een, mutta äidin mieli oli järkkymätön. Nyt täytyi vain jännätä, miten käy. Luokanvalvoja ilmoitti, että lopulliset tulokset voivat tulla milloin tahansa touku-kuun puolivälin jälkeen.

Autoletka mateli seuraaviin valoihin. Viisi autoa pääsi kääntymään vasemmalle. Napautin vilkun päälle ja odotin kärsivällisesti vuoroani. Silloin Putkimies soitti. Panin Haloo Helsingin! uuden levyn hiljemmalle ja vastasin kännykkään.

Kovaäänisin ja kärsimättömin fanimme oli jo ku-monnut kaksi pitkä. Sen enempää hän ei naukkailut ennen peliä. Putkimies katsoi pelit lähes selvin päin. Hänen vastuullaan oli sitä paitsi faniyhdistyksemme PR-puoli ja suhteet virkavaltaan.

Vanhalla kaverilla oli tärkeää asiaa. Kurvasin bensa-aseman parkkipaikalle ja vedin käsijarrun päälle. Sen kirskahdus kuului hänen kännykkäänsä asti ja hän kysyi:

»Sanopa Kalle, ootko sä avauksessa tänään?»

»En usko, mutta eihän sitä ikinä tiedä.»

Kysymys oli mielestäni outo. Aivan kuin hän ei tietäisi, että valmentaja ilmoittaa avauskokoonpanon vasta ennen peliä.

»Kuulin, kun Peltomaan Hese jutteli susta yhen äijän kaa. Arvaatko kuka se oli?»

»No mistä mä tietäisin», vastasin.

Seurasi pitkä hiljaisuus. Kuulin, kuinka Putkimies veti syvään henkeä ja huokaisi kännykkään, muttei sanonut mitään. Katselin pesutunneliin jonottavia autoja ja samalla mieleeni juolahti, että olin luvannut äidille pestä auton viikonlopuksi.

»Tuomari», kuulin Putkimiehen sanovan.

»Mikä tuomari?»

»Howard Webb! Haloo sun kanssas! Illan tuomari, Kersantti Karoliina.»

Putkimies oli selvästi toreissaan. Naurahdin silti kuullessani erotuomari Tomi Ukkolan lempinimen.

Teki mieli lisätä, että onhan se mukava kuulla, että minusta puhutaan, mutta Putkimies ei ollut naurutuulella. Sammutin auton moottorin ja käskin vanhan pelikaverini puhumaan suunsa puhtaaksi.

»Sun valmentajasi Hese Peltomaa vakuutti dumarille, että Kalleen voi luottaa. Ja sitten ne kelas sitä sun viime kesän juttua ainakin viis minsaa. Mä en kuullut kaikkea, mitä Hese sokelsi, mutta susta ja jostain pilkusta ne puhu. Ja että kaikki on kondiksessa!»

Kuuntelin Putkimiehen vuolasta puheensolinaa valppaana. En voinut käsittää, miksi olisin ollut niin tärkeä aihe valmentajani ja illan erotuomarin puheissa. Sain pian kuulla Putkimiehen oman teorian: »Mä annan sulle ihan ilmaisen neuvon. Pysy erossa sopupeleistä! Vai joko sä olet sotkeentunut niihin? Sano oletko?»

»Soita nolla-sata-sataan. Nehän kertoo kaiken!»

PUOLIAIKA

1. MINUUTTI

On maanantai 12. toukokuuta ja Veikkausliigan 7. kieroksen ottelussa kohtaavat tänään Vantaan Urheilijat kokovalkoisissa ja Inter Mariehamn sinimustaraidallisissa peliasuissaan. Odotettavissa on kiihkeää jalkapalloa, sillä Veikkausliigan perää pitävä Inter tarvitsee kipeästi pisteitä VanU:lta, jonka matka ensimmäistä Suomen mestaruuttansa kohti on alkanut nousujohteisesti. Vantaan ylpeys on saanut takkiin vain kauden ensimmäisessä kotipelissä, jolloin hallitseva Suomen mestari Helsingin Jalkapalloklubi nöyryytti vantaalaisia 0–3. Sen jälkeen VanU on voittanut kaikki kotipelinsä ja hamuaa tänään arvokasta kolmen pisteen pottia Inter Mariehamnin kustannuksella.

Vaikka VanU lähtee peliin ennakkosuosikkina, ei Inter suinkaan ole vailla mahdollisuuksia. Vastahyökkäyksissä kannattaa laukoa kaukaa, sillä VanU:n yk-

kösmaalivahti Otto Riikonen aloittaa tänään penkiltä. Pidän Riikosen penkkikomennusta suurimpana yllätyksenä avauskokoonpanoissa, sillä saamieni tietojen mukaan hän ei ole sairaslistalla. Otto Riikonen on ollut hyvässä vireessä alkukauden, ja eräs lajin kirjoittamattomista säännöistä sanoo, ettei hyvin pelaavaa pelaajaa vaihdeta, jos mies on terve. VanU:n päävalmentaja Hese Peltomaa oli vaitonainen maalivahtivaihdoksen syistä, vaikka yritin arvuutella häneltä niitä ennen peliä. Peltomaa kuittasi uteluni sanomalla luottavansa Kalle Saloseen sataprosenttisesti.

Riikosen tilalla VanU:n maalia vartioi tänään seuran oma kasvatti Kalle Salonen. Peli on hänelle ensimmäinen Veikkausliigassa. Helmikuussa 18 vuotta täyttänyt Kalle Salonen on ikäluokkansa suurimpia maalivahtilupauksia. Tänään nuorukaisen taidot tulevat ensimmäistä kertaa testatuksi maan korkeimmalla sarjatasolla. Kestääkö hänen päänsä Veikkausliigassa, se selviää aivan pian.

VanU:n kapteeni Nico Karhapää ja Interin kapteeni Santtu Grön sekä erotuomari Tomi Ukkola kättelevät toisiaan teikkauksessa. Arpa on suosiollinen VanU:lle. Karhapää näyttää tuomarille, että VanU valitsee oman

puolensa. Interin kärkipari Joni Strömberg ja Henry Alver ovat valmiina aloituksessa.

– Fiiiii!

Erotuomarin pilli on soinut ja peli lähtee käyntiin keskiympyrästä.

Liikuttelin oikean käden sormiani, puristin ne tiukasti nyrkkiin kolmesti. Kipu kohosi hanskasta rannetta pitkin ylöspäin. Jos isäni olisi nähnyt minut nyt, hän olisi sanonut: »Sun pitää lopettaa toi pelaaminen, jos siitä tulee tuollaiseksi.» Niin hänellä oli tapana ärähtää aina, kun olin tullut masentuneena hävitystä pelistä kotiin.

Särky oli omaa syytäni. Olin juuri humauttanut mojovalla karateiskulla ylähirttä. Säkenöivä kipu unohtui nopeasti, kun erotuomari oli puhaltanut pilliinsä, mutta päässäni pyöri edelleen piinaava kysymys – miksi ihmeessä tämän piti tapahtua minulle? Paikka edustusjoukkueen avauksessa oli muuttunut yhdessä silmänräpäyksessä lottovoitosta painajaiseksi. Yhden epärehellisen valmentajan takia.

Heräsin horroksesta, kun oikean laidan puolustaja Art Läntinen huusi minua. Laitapakki halusi rauhoit-

taa peliä ja syötti minulle maata pitkin pallon. Latasin suoraan vastapalloon ja seurasin golfaajan katseella, kuinka se lensi kaaressa vastustajan kenttäpuoliskolle faniemme villien huutojen siivittämänä. Myräkkä oli valtava. Hyökkääjät pinkoivat pallon perään kuin aropuput, mutta näin miten keskikentän väki ei lähtenyt mukaan. Keskiympyrän paikkeille repesi kolmenkymmenen metrin aukko. Huusin kapteenillemme, box-to-boxia pelaavalle Nico Karhapäälle »Yyy-lööös!«. Samalla mieleeni juolahti, että voinko satavarmasti luottaa kehenkään joukkueessamme? Onneksi huutoni pani Nicoon vauhtia. Kymppipaita kuroi keskikentän tyhjän umpeen alta aikayksikön.

Samaan aikaan kärkihyökkääjämme Chevy oli kokeillut omaa ratkaisua. Vahvana kohdepelaajana hän taisteli itselleen pallon ja tykitti ainakin kahdestakymmenestäviidestä metristä eikä yhtään hassummin. Kanuuna lensi vain hivenen maalin yli!

Ensi kosketukseni palloon oli lähellä tuoda maali-syötön. Hymyilin tyytyväisenä ja tajusin, että tämä oli iso juttu. Minun tulikasteeni Suomen korkeimmassa sarjassa, jota olin odottanut koko pienen ikäni. Olin seuramme historian ensimmäinen maali-

vahti, joka teki debyyttinsä Veikkausliigassa 18-vuotiaana. Kun nimeni huudettiin pelaajaesittelyssä, sain raikuvat aplodit. Yhtä kovaa taputettiin vain parhaalle kaverilleni Eerolle. Hän murtautui avauskokoonpanoon oikean keskikenttäpelaajan paikalle jo viime vuonna ennätysellisen nuorena, 17 vuoden ikäisenä.

Vain me kaksi olimme nousseet omasta ikäluokastamme edustusjoukkueeseen. Putkimiehessä olisi ollut ainesta, mutta hän oli joutunut lopettamaan selkävamman takia. Joukkuetta Putkimies ei kuitenkaan hylännyt, muutamassa vuodessa hänestä tuli vannoutunein VanU:n fani ja ehkä ensimmäinen maailmassa, joka oli tatuoinut oikeaan olkaansa Vantaan Urheilijoiden logon.

Nytkin Putkimies johti esilaulajana faniosastoamme. Hän pukeutui aina seuramme vitivalkoisiin väreihin, vähintään viisi vuotta vanhaan pelipaitaan ja valkoiseen tuulipukuun, jonka selkämykseen oli kirjattu kissankokoisin kultaisin kirjaimin V A N U. Niitä tuulipukuja hänellä oli ainakin kaksi. Pelipaikkoja vielä enemmän. Olin nähnyt hänen parvekkeellaan kerran viisi VanU:n pelipaitaa kuivumassa ja ky-

syin, montako hänellä oli niitä yhteensä. Hän vain nauroi ja sanoi, että pienen museon verran. Monet kaverini pitivät häntä puolihulluna ja pelin tiimelyksessä diagnoosi piti jopa paikkansa. Siis pelipäivisin. Kun Putkimies oli vauhdissa keskuskentän lehtereillä, hän näytti suoraan Kellokoskelta karanneelta. Mutta kyllä hänellä oli kaikki muumit laakossa. Terävä-älyisempää kaveria en toista tuntenut. Jalkapalloon liittyvissä kysymyksissä hän oli kävelvä tietokirja.

Fanien huudot kuulostivat vaativammilta kuin koskaan. Oli myönnettävä, että Veikkausliigassa oli jo hohtoa. Ainakin verrattuna maamme alasarjoihin. Oli hienoa päästä tositoimiin, vaikka pääni oli totaalisen sekaisin Hesen pöyristyttävästä ehdotuksesta, jonka hän teki minulle ennen kentälle tuloa.

Olin ollut kuuntelemassa pukuhuoneen käytävällä, miten fanit virittelivät kannatuslauluja ja sulattelin vieläkin ihmeellistä uutista – minä avauksessa. Veikkausliigassa, ammattilaissopimuksia tarjoavien scouttien kiikarissa. Olin jo unohtanut koko Putkimiehen soiton, mutta se tuli pian mieleeni Hesen kävellessä luokseni.

Hese pyysi minua seuraamaan perässään suihkutilaan. Siellä hän lukitsi oven ja avasi hanan juoksemaan. Olin nähnyt sellaisen salakuuntelun estämiseksi tehtävän tempun vain elokuvissa.

Hese aloitti juhlallisesti: »Kalle, sä oot nyt valmis. Tää on sun eka pääsarjan matsis ja jatko riippuu pitkälti siitä, että sä teet mitä mä sanon.»

Katsoin valkkua valppaana ja peukutin sen merkiksi, että olin kuulolla. Hän nojasi selällään oveen ja katsoi minua tutkivasti. Aavistin, että keskustelusta tulisi pitkä, joten otin hanskat kädestä. Silloin se tuli:

»Mulla on sulle yks tärkeä tehtävä. Sä päästät yhden maalin ja nettoot neljä tonnia. Puhtaana käteen.»

Putkimies oli ollut oikeassa. Sopupeli. Hengitin syvään ja sanoin Heselle epäuskoisesti: »Älä viitti!»

Hese astui aivan eteeni, näpäytti minua etusormella rintaan ja sanoi kireästi: »Skarppaa kundi! Sun duunis on varmistaa, että yks pilkku valuu sisään ekalla puolijajalla.»

Hän oli tosissaan. Valmentaja, jota olin pitänyt rehellisyyden perikuvana, pyysi minua päästämään oman maalin. Vastasin yksitotisesti:

»Ai sillä lailla.»

Hese madalsi ääntään, joka muuttui kähiseväksi kuiskaukseksi:

»Just sillä lailla. Tää on käsky, eikä pyyntö. Tomi Ukkolan kanssa on sovittu, että se vislaa pilkun, kun peliä on pelattu 28 minuuttia. Joni tulee laukomaan sen ja siitä tulee ottelun eka maali, tasan 29. minuutilla. Tiedät kai Strömbergin Jonin? Se sijoittaa pallon oikeaan alamummoon. Jonista katottuna oikeaan! Sä voisit dyykata toiseen nurkkaan. Jos jäät seiso-
maan keskelle maalia, se näyttää videolla pahalta!»

Lyhyen hetken kuulin vain veden kohinaa. Hese kasteli kämmenensä ja sivalsi hiussuortuvansa pää-
laen taakse. Hän jatkoi tasaisella äänellä:

»Tää peli menee punaseks, mutta ne ei pysty to-
distamaan mitään. Me tiedetään, että tutka kyylää
meitä. Tää on iso bisnes. Kässätkö?»

Käsitin osan. Peli menee punaiseksi eli se tarkoit-
taa, että sopupelejä tarkkaileva tutka alkaa piipata
jossain FIFA:ssa... jos jotain pelituloksen manipu-
lointiin viittaavaa havaitaan.

»Muista vain se pilkku. Mä tarjoon sulle neljä
tonnia ja paikan avaukseen loppukaudeksi. Sä pääs-
tät sen pilkun maaliin ja kaikki menee hyvin. Sun ei

tartte tehdä mitään muuta. Loppupelissä voit torjua niin kuin nuori Casillas.»

Tätä se Putkimiehen soitto oli tiennyt. En sanonut Heselle mitään ja se ärsytti häntä selvästi. Vai oli maalivahdin hinta Veikkausliigassa neljä tonnia. Se ei ollut mikään pieni summa.

Hese raapi hermostuneena leukaansa ja odotti vastaustani.

Olin pettynyt valmentajaani. Päätin pelata avoimin kortein ja sanoin hänelle suoraan mitä ajattelin: »Ootko sä ihan hullu?»

Hese yllättyi silminnähden ja käveli naamani eteen. Aloin jo katua sanojani. Hän tuijotti minua tiukasti ja lausui korostetun hillitysti: »Tää on meidän liiga. Sä oot nyt miesten peleissä, pentu. Käytäydy sen mukaisesti.»

Vaikka Hese käytännössä kuiskasi, sanat kolisivat päässäni kuin kivet rännissä.

En uskaltanut sanoa mitään. Olisin halunnut kieläytyä ja vastata, että minut voi jättää pois laskuista, mutta tuijotin vain mykkänä Hesen kasvoja. Ne olivat kovat kuten aina. Hän tarkkaili minua pitkään. Sitten hän kaivoi verkkareidensa taskusta jotain. Hän

ojensi minulle läjän valokuvia ja pyysi katsomaan niitä. Ensimmäinen reaktioni oli, etten ollut nähnyt niitä aikaisemmin. Tunnistin kuvista itseni, mutten muistanut niitä muuten. Selasin otoksia vaiteliaana. Istuin pedatun sängyn reunalla joidenkin tyttöjen välissä pelkkä pyyhe ympärilläni. Kääntelin kuvia kädessäni ja olin lähes varma, että niitä oli manipuloitu. Kalustuksen perusteella tajusin, että ne oli otettu jossain hotellihuoneessa, joka näytti kieltämättä tutulta. Pöydällä oli pari oluttölkkiä ja jotain tabletteja. Sängyllä oli pehmolelu, jossa oli hintalappu.

Muistin sen tiikerin. Tiesin, mistä kuvat olivat. Sen tiikerin olisi voinut ostaa 30 eurolla tuliaiseksi hotellista. Kuvat oli otettu yhdessä keskustan hotellissa uudenvuodenturnauksen jatkoilla.

Kelasin pikana illan tapahtumat mielessäni. Ei siellä mitään naisia ollut. Olin aivan varma. Olin mennyt saunan jälkeen suoraan huoneeseeni ja nukkunut sikeästi aina kymmeneen asti. Olin koisinut niin pitkään, että missasin jopa hotellin aamubuffetin.

Annoin valokuvat takaisin Heselle ja sanoin: »Mä en tunne näitä muijia! Mä painuin pehkuihin jo ennen kymmentä.»

Hese nauroi kolkosti. Heikki »Hese» Peltomaa, viisikymppinen valmentaja ja entinen Valkeakosken Hakan maalikunkku hohotti taivasta kohti leipäluukku niin ammollaan, että olisin voinut tunkea sinne tekniikkapallon. Olisin tehnytkin sen erittäin mielelläni, jos minulla olisi ollut ottaa jostain möinen. Hese lopetti kammottavan naurunsa yhtä epämiellyttävään kurnutukseen ja lausui katkonaisessa rytmissä: »Jät-kä sä myit tik-tak-ke-ja.»

»Puhu normaalisti», sanoin niin itsevarmasti kuin se niissä olosuhteissa oli mahdollista. En kuulostanut vakuuttavalta. Kuulin, miten ääneni kaiku värisi suihkuhuoneen kaakeleissa.

»Todistuslausuntoja löytyy oikeuslaitosta varten. Nää gimulit vannoo valan, että sä kaupittelit mömmöjä etkä jättänyt niitä millään rauhaan vaikka kiltisti pyydettiin. Ne todistaa, että sä olit kuvien ottamisen aikaan kännissä kuin käki. Oikeus saa niiltä myös lausunnot sun riehumisesta. Nää gimmat on meidän lössiä. Ta-juatko? Sä lähdet lusimaan, ellet tee niinku mä sanon.»

Olin liemessä. Odotin hetken ja mietin, miten voisin parhaiten kieltäytyä. Lopulta vastasin vain: »En mä voi.»

En yksinkertaisesti voinut päästää pilkkua omaan maaliin, en edes yhtä. Kun en voinut, niin en voinut.

Hese oli hetken hiljaa. Suihkusta virtaava vesi häiritsti minua. Aioin kääntää hanan kiinni, mutta hän esti sen. Hän sanoi, että tiilenpäiden lukeminen oli pikkujuttu verrattuna siihen, millainen mediamyllytys minua odotti.

Huomasin, että olin alkanut järsiä kynsiäni ja tunsin veren maun suussani. Sanoin, etten ollut tehnyt hotellissa yhtään mitään ja että minua oli turha houkutella tai kiristää päästämään omia maaleja. Sanoin olevani rehellinen pelaaja ja ellei se kelvannut, ei mahtanut mitään.

Hese vain hihitti.

»Selitä se Futisfoorumissa! Kun mä sanon, et sä oot ongelmanuori, niin sä myös olet. Mä myös tiedän, mitä teit viime kesänä.»

Syljin suustani palan kynttä lattialle. Katsoin ilmeettömänä suihkuhuoneen sinivalkoisia kaakeleita ja hengitin kostea ilmaa keuhkoihini. Olin iloinen, että Putkimies oli soittanut minulle etukäteen, ja olin tiennyt varautua siihen, että jokin ylläri minua odotti. Muuten olisin kussut jo hunajaa.

”Muista, 29. peliminuutti. Sun tulevaisuus on sun omissa handuissa.”

Tänään on SE päivä. 18-vuotiaan Kalle Salosen tulikaste futis-jenginsä ykkösmolarina ensimmäisessä Veikkausliigapelissään. Vantaan Urheilijoiden joukkue on paitsi fanikatsomon myös vedonlyöjien suosikki Inter Mariehamnin jumboja vastaan. VanU:n valmentajalla Hese Peltomaalla on kuitenkin keinonsa yrittää kiristää haluamansa lopputulos.

Moniko Kallen pelitovereista on sotkeutunut sopupelikuvion häpeälliseen käsikirjoitukseen? Kun peli alkaa, Kallella on puoli tuntia aikaa päättää pitääkö tontti puhtaana vai imuroida omaan maaliin. Menneisyytensä varjoja uhmaava taistelija on valmis antautumaan vain kotikatsomon upean Gabrielan edessä...

Maaliviivalla on kihelmöivän jännittävästi peliminuutti minuuttilta etenevä jalkapalloromaani kulissien takaisista vehkeilyistä.

Tartossa asuva Mika Keränen (s. 1973) on julkaissut kuusi lastenkirjaa, jotka ovat tehneet hänestä yhden Viron tunnetuimmista lastenkirjailijoista. Hänen teoksensa *Peidetud hõbedane aardelaegas* (suom. *Hopeinen aarrearkku*, Avain 2010) valittiin Viron parhaaksi lastenkirjaksi vuonna 2010.

9 789510 404218

N84.2

www.wsoy.fi

ISBN 978-951-0-40421-8

Päällyksen kuva: iStockphoto